

tilfalde. Angiveren, troer jeg er noget forældet, og da vi i mange andre Henseender have affkaffet dette i vor Lovgivning, troer jeg, at det ogsaa vilde være godt, om vi her anvendte en lignende Fremgangsmaade, saa at denne Anvendelse af Boderne ikke kommer til at staae i Loven. — Hvad angaaer Tarten for ikke freigjorte Breve, da mener jeg, at man ved den derom givne Regel opnaaer det Mødsatte af det, man vil opnaae; det har vistnok været Hensigten med denne Bestemmelse om at forhøje Tarten til 8 β , at man vil forhindre, at en stor Deel Breve ikke blive indløste, men jo høiere man sætter Tarten, desto snarere er vedkommende Modtager utilbøielig til at indløse Brevet, og altsaa vil der blive et endnu større Antal Breve, der vilde komme til at gaae Touren tilbage igjen. Der er jo rigtigt nok en Bestemmelse om, at Brevets Afsender i saa Fald skal indløse Brevet, men jeg kan ikke rigtig indsee, hvorledes man vil komme til at kjende Afsenderen, naar det ikke er anbefalede Breve. Jeg vil derfor mene, som der er udtalt af en æret Taler, at det i denne Henseende ikke alene vil være billigt, men ogsaa klogt at blive staaende ved de 6 β , som hidtil have været gjældende. Hvad angaaer de anbefalede Breve, da hælper jeg ogsaa meget til den Anskuelse, at det var godt, om man kunde holde sig til de 8 β i det Hele, saaledes at man ikke foruden et Frimærke skulde betale 8 β , og navnlig er jeg bleven bestyrket derti ved en Udtalelse, der, saavidt jeg troer, fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 3die Valgkreds (Hage) om, at man for Forsendelsen af en Femdalersjedd, naar man vilde have den anbefalet, kom til at betale i det Hele 12 β . Tarten for Express forekommer mig ogsaa at være noget principstridig, idet man her sætter Tarten høiere for den samme Veilængde, jo længere Veien er; man pleier jo ellers at gaae i modsat Retning, at jo længere Befordringen skeer, desto billigere bliver den forholdvis, men her bliver den dyrere. Der kan jo indtræffe mange Tilfælde, i hvilke det er nødvendigt at benytte Express, og jeg troer, at, naar man har sat den større Veilængde op til en høiere Sum for hver Fjerdingvei end for den

mindre Veilængde, saa vilde dette forandres; idetmindste burde Betalingen være eens for hver Fjerdingvei, ja, maaffee endog mindre pr. Fjerdingvei, jo længere Touren gik. Jeg maa ogsaa være enig med det ærede Medlem for Velle Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at ansee det for ubeldigt, at Postvæsenet ikke er forpligtet, men kun bemyndiget til at overtage Befordringen af Reisende og Reise-gods, og tillige finder jeg den Mangel ved Loven, at Tarten ikke er fastsat. Jeg er enig med det samme ærede Medlem i, at det af Hensyn til de Beboere, som hør meget langt fra Jernbaner, er billigt at ned sætte Tarten for Reisende. Jeg troer, at en Tart af 2 Mk. er altfor høj i Forhold til den efter min Mening næsten altfor billige Tart, der gjælder for Jernbanebefordring paa 3die Klasse. Vil man vedtageholde denne Tart paa Jernbanerne, mener jeg, at der er endnu langt mere Grund til at ned sætte Tarten for Reisende, der befordres med Posten. Der er jo, selv om man saaer disse Jernbaner, som ere stillede i Udfigt langs Vestkysten af Sjælland og fra Esbjerg til den østlige Bane, temmelig store Strækninger i det indre Sjælland, og navnlig tænker jeg her paa de to lange Router fra Velle over Herning til Holstebro og fra Ringkøbing over Herning til Silkeborg, som ikke kunne besøres pr. Jernbane, og hvor man altsaa maa benytte Posten, og det forekommer mig, da at være en ubillig Ting at forlange en saa høj Betaling af Reisende, som 2 Mk. er. Den høitærede Finanzminister omtalte tgaar, at, naar man ikke havde et Frimærke ved Haanden, kunde man blot sende Brevet og 4 Sk. med det til Posthuset, og derfor havde det ikke noget at betyde, at man ikke altid var i Besiddelse af Frimærker; men jeg er bange for, at man i saa Tilfælde kommer til at betale 3 Sk. til, thi der staaer i § 16, at der for særlige Ydelser skal betales 3 Sk. Det kan godt være, at denne Bestemmelse kun har Hensyn til Forsendelser af Pengebreve og Pakker, men det staaer der ikke udtrykkeligt, og man kunde da maaffee let fortolke den saaledes, at naar Postmesteren eller vedkommende Postepedient klæbede et Frimærke paa et Brev,